

[Chr. Nielsen.]

mer var bekendt med begrundelsen for forslagens fremsættelse. Den eneste begrundelse, jeg har kunnet finde, er påstanden om, at spændingen i den internationale situation nødvendiggør, at Danmark nu ofrer yderligere 350 mill. kr. på krigsgudens alter. Men når det er den eneste begrundelse, regeringen kan møde med, synes jeg, vi har lov til her at stille det spørgsmål for muligvis at få et svar derpå — hidtil har det ikke været muligt —, om regeringen mener, at der fra nogen magt rettes en trusel mod Danmark, om Danmark føler sig truet fra noget sted. Det vil være temmelig afgørende, hvis man ærligt og reelt skal tage stilling til forslaget. (*Finansministeren* [H. C. Hansen]: Hvem skulle De spørge fra?). Ministeren spørger, hvem jeg skulle spørge fra. Jeg forudsætter, at jeg ligesom ethvert andet medlem her i tinget kan bede om oplysninger om denne sag. Jeg behøver ikke at have direktiver noget som helst sted fra. (Uro). Ja, man kan rømme sig så meget man vil, og man kan også antyde mere eller mindre heldige motiver til ens stillingtagen, men jeg er bange for, at det i det lange løb falder tilbage på de medlemmer, der sidder og småsmiler over mine påstande. Jeg synes, vi har krav på at få at vide, om Danmark føler sig truet.

Men når man nu vil begrunde forslagens fremsættelse med den internationale spænding, melder sig samtidig det spørgsmål: Er der virkelig nogen, der for alvor tror på, at man får afspænding her i verden ved at opruste? Der er intet fortilfælde, der viser, at det har holdt stik, tværtimod viser alle fortilfælde det modsatte; jo mere man oprustede, desto mere tiltog spændingen, indtil den udløste sig i det forfærdelige.

Det ærede medlem hr. Henry Hansen siger så, at vi kan da ikke lægge hænderne i skødet; men findes der virkelig ikke nogen anden udvej efter den socialdemokratiske tankegang end den at ofre 350 mill. kr. på yderligere oprustning? Har man overhovedet ikke tænkt på, at man også på anden måde kan forsøge at medvirke til afspænding her i verden? Hidtil synes regeringen ikke at have haft tanke for at udfolde bestræbelser i den retning, tværtimod har vi set, hvorledes den danske regering og dens repræsentation i FN har lagt navn til beslutninger, hvorved spændingen er øget. Men jeg synes, der er noget, der taler alvorligt til os alle om, at i stedet for at hengive os

til denne ofring til krigsguden, måtte vi hellere forsøge at samle os om fredsbe-
stræbelserne. Det er det eneste, som kan give afspænding i den internationale situation.

Når jeg påstår, at oprustningen øger spændingen, ligger samtidig deri, at vedtagelsen af det foreliggende lovforslag reelt betyder, at man øger faren for det danske samfund, det danske folk. I samme omfang som det lykkes os at medvirke til at øge spændingen og derved nærmere os det katastrofale, i samme omfang er vi sikre på, at vi udsætter det danske folk og Danmark for uhørte lidelser, og det er det, vi vender os imod. Det danske folk er et fredselkende folk, og det forlanger en helt anden gerning af Danmarks regering og rigsdag.

Det er blevet sagt så smukt, at nu bliver det hele jo lagt ud til vælgerne dom. Men hvad er det nu, vælgerne skal dømme om i den foreliggende situation? Ja, jeg synes jo nok, at regeringen og rigsdagen har gjort sig alle mulige bestræbelser for at vanskeliggøre det for vælgerbefolkningen at tage en stilling, at træffe en rigtig afgørelse. Når man blot gennemfører et forslag om bevilling af 350 mill. kr., uden at man egentlig ved, hvad der skal købes ind for pengene, uden at man på nogen måde har sikkerhed for, hvorledes pengene skal tilvejebringes, synes jeg, man gør det uhyre vanskeligt for vælgerne at fælde deres dom. Jeg kan ikke se rettere, end at hele det spil, der er foregået igennem de sidste døgn her på rigsdagen, har været en vel indstuderet komedie til vildledning af det danske folk. Man har simpelthen på følelsen, og med rette, at udviklingen rider hurtigt nu, at det militære og økonomiske uføre, man bringer Danmark ud i, simpelthen vil blive så katastrofalt i løbet af kort tid, at hvis man ikke får et valg nu, er det ikke godt at vide, hvordan det vil gå til næste år. Derfor vil man nu i den foreliggende situation sikre sig 4 år frem i tiden, fordi man ved, at man kommer til at vælte uhyre byrder over på det danske folk. Man har fra socialdemokratisk side taktisk lagt op til, at disse militære udgifter ikke skal betales af „den jævne mand“, men der er jo absolut ingen sikkerhed for, at det bliver sådan. Det har jo i adskillige sager vist sig, hvor lette socialdemokraterne er at lokke, og det skulle ikke forbavse mig det ringeste, om det på forhånd er aftalt, at når valget er overstået, skal man have den symbolske forsvarsskat,